

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Waldemar Płóciennik

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

Protokolant Klaudia Binienda

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **A. G.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k. i art. 160 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 kwietnia 2024 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie

z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt III K 452/22,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o
karze łącznej ograniczenia wolności i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Żoliborza w
Warszawie do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

A. G. został skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy
– Żoliborza w Warszawie z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt III K 452/22:

- na karę roku ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym za to, że w dniu [...] 2022 r. w W., jadąc ulicą [...] z kierunku ul. [...] w kierunku ul. [...], umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 45 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że będąc w stanie nietrzeźwości I badanie 1,30 mg/l - II badanie 1,17 mg/l - III badanie 1,20 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, w postaci samochodu m-ki R. o nr rej [...], tj. za czyn z art. 178a § 1 k.k. (pkt I wyroku);

- na karę 7 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym za to, że w dniu [...] 2022 r. w W., na ul. [...], na wysokości posesji nr [...], kierując samochodem m-ki [...] o nr rej [...] oraz znajdując się w stanie nietrzeźwości I badanie 1,30 mg/l - II badanie 1,17 mg/l - III badanie 1,20 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu naraził R. M. i A. M. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia w ten sposób, iż rozpędził ww. pojazd i nie kontrolując jego toru jazdy zmierzał w kierunku wskazanych, jednakże do potrącenia nie doszło z uwagi na stojące na drodze drzewo na którym zatrzymał się samochód, tj. za czyn z art. 160 § 1 k.k. (pkt V wyroku).

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 6 lat, na jego poczet zaliczając okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 marca 2022 r.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. nałożył na A. G. obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 i 3 k.k., w punkcie VI wyroku, połączył jednostkowe kary ograniczenia wolności orzeczone w punktach I oraz V sentencji, w ich miejsce wymierzając A. G. karę łączną 2 lat ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania w tej sprawie.

Na podstawie art. 43b k.k., w związku ze skazaniem z pkt V, podał wyrok do publicznej wiadomości, poprzez umieszczenie odpisu wyroku na tablicy ogłoszeń w siedzibie Sądu Rejonowego na okres 14 dni.

Wyrok powyższy, wobec niezłożenia sprzeciwu przez żadną ze stron, uprawomocnił się z dniem 13 października 2022 r.

Prokurator Generalny wniósł na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. kasację od tego wyroku. Zaskarżył go w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej ograniczenia wolności na korzyść skazanego.

Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 86 § 1 k.k., polegające na wymierzeniu oskarżonemu kary łącznej 2 lat ograniczenia wolności, polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, obejmującej orzeczoną wobec A. G. w pkt I wyroku karę roku ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz karę 7 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym wymierzoną w pkt V wymienionego wyroku, a tym samym wymierzeniu jej powyżej górnego progu, wyznaczonego sumą kar podlegających łączeniu.

Podnosząc powyższe, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwia jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Rację ma bowiem skarżący, że Sąd Rejonowy orzekając karę łączną ograniczenia wolności w sposób oczywisty uchybił treści art. 86 § 1 k.k., który stanowi m.in., że sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 2 lat ograniczenia wolności. Łącząc kary jednostkowe ograniczenia wolności wymiarze roku (orzeczoną za czyn z pkt I) i 7 miesięcy (orzeczoną za czyn z pkt V), mógł zgodnie w powyższymi zasadami, orzec karę łączną w granicach od roku i

miesiąca do roku i 7 miesięcy ograniczenia wolności. Orzekając karę łączną ograniczenia wolności w maksymalnym wymiarze 2 lat, wymierzył ją zatem wbrew treści art. 86 § 1 k.k., bowiem powyżej górnego progu, wyznaczonego sumą kar podlegających łączeniu.

Przepis art. 86 § 1 k.k. wyznacza dolną i górną granicę kary łącznej możliwej do orzeczenia na podstawie uprzednio orzeczonych kar jednostkowych, a jej wymierzenie poniżej dolnej granicy lub powyżej górnej granicy stanowi rażące uchybienie przepisowi prawa materialnego, wywierające istotny wpływ na treść wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2021 r., III KK 79/21).

Z tego względu konieczne jest uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej ograniczenia wolności i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Orzekając ponownie o karze łącznej, Sąd ten będzie miał na uwadze treść art. 86 § 1 k.k., respektując granice wymiaru kary łącznej wyznaczone w tym przepisie.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[ms]

Waldemar Płóciennik Piotr Mirek Eugeniusz Wildowicz